

KISS KÁROLY

FELTÁMADÁS ÉS ÉLET

Jn 11,25

A dolgok, történések örök emberi kérdések, amelyek körülvesznek bennünket, amelyekben élünk és amelyek foglalkoztattak és foglalkoztatnak minket, dialektikus összefüggésben vannak egymással. Nem lehet mereven elválasztani, csak különállóságukban vizsgálni ezeket.

Mi is az élet? Tudományosan megfogalmazzuk, körülhatároljuk, körülírjuk. De vajon attól, hogy megfogalmazzuk, le- vagy körülírjuk, életté válik-e, érthetőbbé-e számunkra az, amit életnek nevezünk? Mozog és táplálkozik, érez és gondolkodik, cselekszik és alkot az anyag, s azt mondjuk, hogy él. Élővé szerveződik a holt anyag, de hogyan, miképpen? Sokasodnak a kérdések.

Milyen mély egyszerűséggel, láttató szemléletességgel válaszol e kérdésre Jézus a magvető példázatában. Szemünk előtt megjelenik apánk vagy nagyapánk arcával a magvető, amint hinti a kenyérmagot, az élet magját, ahogy a székely ember még ma is nevezi a búzát. Szinte látni véljük a barázdákba hulló magot; érezni kétség mardosta reménykedését, de tiszta erős hitét is, hogy a porba hullott magból új kenyér és új élet fakad. S e képben benne van minden — élet, halál és feltámadás — elszakíthatatlanul.

Igen, nekünk a sok magyarázat helyett látnunk, éreznünk kell az életet, halált s a feltámadást, hogy élni tudjunk. Látnunk a láthatatlant, ahogy a költő mondja: „Vágd meg a fűgét! Mi van benne? Csak mag. /Vágd szét a magot! / Mit látsz? Semmit? Ez a semmi a magban ez nő meg fává, ez a láthatatlan; / ez a lélek, a mindenség csirája.“ (Szabó Lőrincz: Ez vagy te).

Látni, érezni az életet, látni a láthatatlant — furcsán hangzik — mégis, ha virágbaborult fákat, kalászt sarjadzó búzamezőt, épülő házat látunk, azt mondjuk: íme az élet! S ha hervadó lomb, düledező ház, rom kerül szemünk elé, megcsap a pusztulás, az elmúlás, a halál lehellete. De ugyanakkor érezzük, tudjuk, reméljük és hisszük: az elhervadt lomb újra hajt, a rombadőlt ház újra felépül, az élet feltámad és megmarad. Mint ahogy Apáczai Csere János, a XVII. század közepén az országra zúdult csapás és balsors közepette is hitte, tudta: „romba dönthetik egy nép falvait és városait, feldúlhatják szőlőskertjeit, megkritikáthatják soraikat, ha erős marad a lelke, s szelleme tiszta, mint a kristály, újra nagygyá és tiszteltté lehet.“ (Szencei L.: A halál tanítványa).

Jézus nyugodtan mondhatta; Én vagyok a feltámadás és az élet —, mert ő él és hat. Él ajkadon és ajkamon, amikor kimondjuk nevét; mozdulatainkban, amikor szívünk tiszta érzése indítja meg kezünket; imádságunkban, amit tőle tanultunk, munkás hétköznapijainkban, amikor biztat — az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom.

Ne akarjatok hát csodákat! Ne akarjátok feltámasztani a csontokat és porokat, amelyek már békésen nyugosznak. De támasszátok fel az önmagatokban meghalt hívő és szerető, bízó és reménykedő, élni akaró embert! Ámen.

ÖRÖK VÁGY

Mt 5,3—9

Örök emberi vágy: boldognak lenni. Mennyi energia, akarat, erő, élet pazarlódott már el ezen a földön, mert az örökös küzdelemben oly sok tévúton próbálta megvalósítani az ember ezt az álmát. Vágy és valóság, álom és realitás. Mennyi boldogtalan ember szaladgál e föld hátán, szegény és gazdag, tehetetlen és hatalmas egyaránt. S csak azért, mert élete céljának tekintette és tekinti a boldogságot s kergeti mint egy csodálatos kék madarat a boldogság kék madarát, hogy megfogja, kalickába zárja, csak a magáénak tudja. S amikor úgy gondolja, hogy végre megfogta, bezárta, a madár csodálatos kék tollai elszintelenedtek, fakóra váltak, édes hangja elnémult és ő maga is kimúlt. Mert nem zárkába, de szabadságra termett, szárnyalni, repülni a kéklő messzeségben; a napfény aranyát visszaverni, a szépség örömét adni, a küzdés lendületét megtartani; a tisztaság jó ízét megéreztetni s magával ragadva mindig többre, igazabbra, magasabbra sarkalva, buzdítva azt, aki megpillantotta.

Boldogok akartok lenni? Boldognak akarjátok látni, tudni gyermekeiteket? kérdi most tőlünk Jézus. És válaszol is szelíden: ha a világ minden kincsét, aranyát összehordjátok, földhalmozzátok, magatokénak tudjátok, attól még nem lesztek boldogabbak. De gyűjtsetek magatoknak olyan kincseket, amit a rozsda és a moly el nem emész, amit a tolvajok el nem lophatnak. Emberek legyetek! Érző szívű, igazságot, tisztaságot, jóságot, békességet magatokban hordozó emberek, Istent és embert látó, érző, benne bízó gyermekek. Mert ilyeneké a mennyeknek országa, ezek az igazán boldogok. Hiszitek-e ezt? Boldog az, akinek hite van!

Valamikor boldogulni tengeren túlra, messzi földre ment népünk gyermeke. S a távozóknak mindig adott a szülő, szülőföld valamit az ismeretlen útra, ami megtartja gyermekének, küzdelmében segíti s majd visszahozza. Egy marék föld, egy görcestös bot, egy megsárgult kép s egy könyv, amit Bibliának hívünk.

Mi is akarunk adni valamit. A föld itt van lábatok alatt, szemköziségben kedveseitek képe. Jézust akarjuk örök útitársul a szívetekbe adni. Az ő Istenbe és emberbe vetett bizalmát, hitének erejét, szelídségét, mindent felölelő szeretetét.

Vannak, akik azt vallják: foggal és tíz körömmel, egymást félre nyomva kapard ki az élettől, ami neked jár és boldog leszel. Mi azt mondjuk nektek, amit Jézus: boldogok, akik éheznek és szomjúhozák az igazságot, akik szívükben tiszták, szelídek, akik irgalmasságot cselekszenek

és a békesség útján járnak. Akiknek életútján a hit világol s akikben a szeretet tüze lángol.

Mit választasz? Mert választanod kell! Ettől függ igazi boldogságod. Boldogok, akik hisznek és úgy cselekednek. Ámen.

EMLÉKEZTETŐ

Lk 22,19c

Itt vagyunk ez ünnepi órán az Ūrasztala körül és befelé néző szemekkel, elmélyedt érzéssel és gondolattal emlékezünk. Emlékezünk tegnapi és régi önmagunkra, sikereinkre, bukásainkra, örömeinkre és gyászainkra. S az emlékezés kapcsán felmerül egy arc, egy tekintet, mozdulat vagy szó. Azoknak arca, szava, élete, akikhez nagyon közel voltunk és vagyunk, akik szerettek és szeretnek, féltenek, velünk voltak és velünk vannak. Édesanyánk, édesapánk, testvéreink, nagyszüleink, élettársunk, jó barátunk. S a visszaidézett, újra átélt esemény, amire akkor nem is figyeltünk fel, nem éreztük jelentőségét, értünk-valóságát — egyszerre megvilágosodik, értelmet, jelentőséget nyer. Talán azok, akiket visszaidézünk, már messze mentek, elpihentek, belőlük mégis élet és megtartó erő árad felénk.

A tizenkét tanítvány együtt van Jézussal a vacsorán. Az utolsón. Hogy ez az utolsó együttlét, csak ő tudja. Szomorú. Nem magára gondol, tanítványait félti. S tanítványain keresztül mindazt, amiért élt, küzdött, amiért küldetett s amiért meg fog halni.

Jól ismeri ezt a tizenkét embert, hiszen maga választotta, velük élt, nevelte, tanította, magához emelte őket. Tudja, hogy egy közülük elárulja őt. S azt is tudja, hogy a legerősebb is meg fog inogni, ha ő már nem lesz közöttük. Tudja, hogy az ember gyenge és gyalró, még akkor is, ha már megismerte az igazságot, részese volt a jónak és a szépnak. S ha nem tudnak erőt venni gyengéségeiken — minden kárbavesz? De hiszen nemcsak róluk van szó, de gyermekeik gyermekéről, minden e földre születő emberről! Hogy megismerjék és szeressék a Szeretet Istent, és szeretni, tisztelni, elviselni tudják egymást!

És ekkor kezébe veszi egyszerű vacsorájuk jegyeit, a kenyeret és a bort, szétosztja s így szól: ímé az én testem, ímé az én vérem, amely érettetek megtöretik és kiontatik. Valahányszor összegyűltök, találkoztok és magatokhoz veszitek e jegyeket, az én emlékezetemre tegyétek. Emlékezzetek! Emlékezzetek arra, amikor veletek voltam és ti minden körülmények között lelkesedni, küzdeni tudtatok. Hogy a kicsinyhitűséget, mint a háborgó tengert le lehet győzni. Hogy az élet több mint az eledel. Hogy egy Atyának gyermekei vagyunk. Hogy addig vagytok erősek, amíg bízni, hinni tudtok a ti Atyátokban s a bennetek és minden emberben élő jóban.

S már nemcsak a tizenkét tanítványhoz, de mindnyájunkhoz szól. S az emlékekben megjelenő szereteteink tekintetében, szaván és mozdulatán keresztül megjelenik, felvillan az ő végtelenül szelíd, megértő,

biztató, nyugalmat, békét és szeretetet sugárzó arca. Kicsoda az közületek, aki azt mondhatja, ő sohasem tévedett, el nem gyengült, meg nem tántorodott? Akit nyugtalanság, kétség nem gyötört? Jöjjetek hát, erősítsétek meg magatokat a lélek kenyerével és borával. Emlékezzetek, ti tudtok jobbak, igazabbak, több szeretettel, mélyebb hittel élők lenni! Bizalommal, lelkesülten küzdeni, cselekedni mindazért, ami az életet, minden ember életét szebbé, Isten áldásával gazdagabbá, áldottabbá teheti! Amen.

PÁRBESZÉD

Lk 11,23a

Mit vétettem, hangzik sokszor a kérdés mélyről feltörő lélek-zokogással. — Kézem nem ütött. De nem is simogatott. A szívem nem gyűlölt. De nem is szeretett. A hangom nem bántott. De nem is vigasztalt és nem bátorított. A szemem nézett. De nem látott. A szívem dobogott. De nem érzett együtt, nem volt egy rezdüléssel örömben-bánatban senkivel.

Csillag vagy hideg, távoli fénnel. Világosságot, reménységet nem árasztasz. Önmagadba fordulsz. Kifelé nem látsz, nem érdekel senki és semmi. Állsz összetett kezekkel, magad vélt tisztaságod féltő ügyeléssel.

„Az ártatlanság bélyegével járkálsz, / homlokodon ott undorít. / Motyogod, hogy nem tettél semmit. / Ki nem tett semmit, még nem bűntetlen. / Tűz és víz a világ, naponta összezsap, / megnyomoríthat gőze, sístergése; / oda kell állnod valahová végre, / nem izolálhatod magad.“
(Polgár István.) Amen.

GONDOK KÖZÖTT

Mt 6,25c

Általában mi a nagy gondja a szülőnek? Hogy egészséges legyen, fejlődjön, jól tanuljon a gyermeke. Legyen majd jó állása, ne legyen kevesebb, mint másnak a gyermeke. Vajon mindez, — ami valóban áldozatos nagy gond, — nemcsak az eledel csupán? Hol kezdődik az ember, az igaz emberi élet? Mindezenen túl, amire sokszor már nem futja gondjainkból. Hogy ember legyen mindenekelőtt; gerinces, becsületes, szívvel, érzéssel, ésszel és hittel élő Munkálkodó-alkotó ember és nem panaszkodó. Olyan, aki két lábbal jár ezen a földön, kezét és eszét alkotó munkára használja, fejét felemeli nemcsak azért, hogy messzebbre lászon, de hogy lássa-érezze, észrevegye az embertársakat. S akiben lélek és szív dobog, él és hat. Éppen ezért rendületlen mindig a hite a jóban, szépben, igazban s a szeretetben; Istenben és emberben egyaránt.

Jézus is erre figyelmeztet, amikor azt kérdezi: nem több-é az élet, mintsem az eledel? — Nem azt mondja: vessetek el minden gondot, törekvést, hiszen Istennek mindenre gondja van. De igenis, elsőrendű gondotok, törekvésetek az legyen: keressétek és akarjátok önmagatokban, gyermeketekben az embert, a lélek világát, Istenországát. Mert bennetek van s ez teszi igazán élővé az embert. Ámen.

GYÖTRŐ KÉRDÉS

Lk 23,34

Mit szólnánk, mit éreznénk, ha azt olvasánk a Bibliában, hogy Jézus nem az előbbi szavakkal, hanem így kiáltott volna fel: — Hát ezt érdekeltem én tőletek? Ezért vonultam a pusztába, ahol 40 napig étlen-szomjan tirátok gondoltam? Ezért áldoztam életem értetek, tanítva-fel-emelve benneteket? Ez a hálátok, köszönetetek? ... Fizessen meg néktek az Isten, ahogy megérdemlitek!

Talán egy pillanatra megdermedve állnánk, de aztán berzenkedni kezdene önérzetünk, büszkeségünk s egyre hangosabban méltatlankodnánk. Hogyan merészel így beszélni velünk? Kibúvót keresnénk hibáink, felelősségeink alól, mondván — hát csak mi vagyunk a hibásak? Óvtuk, figyelmeztettük: ne húzzon ujjat a főpapokkal, írástudókkal, a régi törvényekkel. Ne akarjon többet, mint ők. Miért nem elégedett meg annyival, hogy figyeltünk a szavára? miért kellett a keskeny, nehezen járható ösvényt választania, mikor ott volt a széles, kitaposott, szabadon járható út? Nem mi vagyunk a hibásak sorsáért. Egyedül ő maga! Igen, mert éreznők, hogy hiába volt türelmes és békességes, szeretettől átítatott minden tette, emberek és Isten felé fordulása. Ő is csak olyan szárandó, esendő ember mint mi, amikor a megpróbálás igazi ideje elérkezik.

De Jézus nem így szólott, kiáltott, hanem csendesen ezeket mondotta: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek! S nekünk, akik odafigyelünk halk szavára, nem arcunk, a lelkünk pirul, szégyenkezik, s jobban fáj ez a halk, szelíd szó, mint az ostorcsapás. Mert rádöbentett kicsinységünkre. Itt már nem lázadozhatunk, nem kereketlapálunk a kibúvót. Látjuk, érezzük, hogy fölénk magasodik, több ő, sokkal több és nagyobb mindannyiunknál. S mélyről jövő vággyal kérdezzük: miért nem tudunk mi is felmagasodni mint ő? Mert éppen ez a fájdalmas szelíd szó ébreszt fel, hogy többek lehetünk és többek kell legyünk. Többek, mások. Emberebbek, istengyermekekéhez hasonlók. S most kezdjük igazán érteni figyelmeztetését: szükség néktek újjászületnetek; ne legyetek bénák és vakok; járjatok és lássatok! Belülről lássatok és a lélek útján járjatok!

Miért tudott így szólni? Mert megegyezett a feje a szívével; hite, bizalma cselekedetével. Hogyan, miképpen? Kérdezz és felelj te magad! Kérdésed már elindulás azon az úton, amelyen ő járt. Ámen.

PILÁTUS

Mt 27,24

Pilátus az örök habozó, aki ott van minden Golgota alatt az ítélőszékben, aki kinyújthatná kezét, segíthetne, az események folyásának más irányt szabhatna, de mégsem cselekszi, mert érdekei gyávává teszik.

Jézus ott áll Pilátus előtt. Az igazság és szeretet, a hatalom előtt. Hányszor állt már így szemben a kettő. Pilátus kényelmesen ül az ítélőszékben, előtte ott áll az a szelíd fehér ruhás. Lélektelenül szokta végezni a kihallgatásokat, nem érdekelte az emberek sorsa, de most más a helyzet, a vádlott ártatlan. Mélytűzű szemeivel, szokatlan nyugalmával kimozdítja Pilátust a közönyösség holtpontjáról.

Felesége látta, amikor odavezették. Az ártatlanságot nem lehet bezenyezni; az egyenes jellem az ellenség karmai között sem hajlik meg. Nem sok fogoly sorsával törődött, de ezzel igen. Az ítélet előtt nyugtalan. Rélmálmokat lát, reggel fáradtan ébred. Valamit tenni kellene, villan meg benne a gondolat. Egy szolgát az urához meneszt: „Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta.“

A helytartó lelke mélyén megszületik a szándék: ezt az embert megmentem, minden ünnepen egy foglyot szoktam szabadon bocsátani, s így megmenekül. De a főpapoknak, a véneknek is eleget kell tenni, választási lehetőséget kell adni, hogy ne mondják szántsándékkal bocsátom szabadon. Az alternatíva Barnabás lesz, a „nevezetes“ fogoly. Ami a választást illeti, csak Jézust választhatják, hisz ártatlansága nyilvánvaló.

Pilátus számítása nem valósul meg, a főpapok és vének felbújtják a sokaságot és az feszítődő tömeget üvölt Jézusra. Ott ül a hatalom ítélőszékében, ahonnan még fordítani lehetne, ahonnan még megakadályozhatná a készülődő tragédiát. De ingadozni kezd: nincs elég katonám, Róma messze van, de mi közöm hozzá, feszítétek meg! Én bölcs vagyok, aki ilyen kényes kérdésben csak szemléli az eseményeket és hagyja, hogy menjen minden a maga útján.

Pilátusban már minden eldőlt, de még egyszer próbálkozik: „Mert mi rosszat cselekedett?“, s válaszul felzúg a tömeg: feszítsd meg! Nem lehet ezt megfordítani, máskülönben nekem is drága az állásom, a címem, a kényelmem. Hozzatok vizet és törülközőt! Kezeit mossá, menti magát az eljövendő századok előtt: „Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok.“ Az ellenség őrvölg és ünnepel. Hátára tesz Jézusnak a keresztet és megindul a menet a Golgota felé. Pilátus utánuk néz, tekintete az útra ragad, ahol elmentek. Én mindent megtettem, amit lehetett. Látta, hogy tiszta, látta, hogy igaz, és mégsem merte megmenteni. A kezét megmosta, de lelkéről a szennyet nem vitte le a víz.

Minden golgotás életben ott vannak a pilátusok, az örök habozók, akik önző érdekekért a keresztre küldik az ártatlan embereket. Az igaz ügyekben ne légy habozó, állj a tiszta élet pártjára, hogy ne csak a kezed, hanem lelked is tiszta legyen. Ámen.

ÉDESANYÁK

1Kor 13,8 a

Életünk adója, bölcsőnk ringatója, éjszakánk virrasztója, ébredésünk tanúja: édesanyánk. Ezüstöt hintettél álmaink vizére, életet, erőt és szeretetet adtál. A legnagyobb, a legtisztább, a legszentebb szeretet: az édesanyák szeretete. A barát szeretetkötése az első nehezebb próbakőnél elszakadhat, a válások gyakorisága mutatja a házastársak közötti szeretet változékonyságát; csak az édesanyák szeretetének tüze kiolthatatlan, a bölcsőtől a sírig melegítő.

Jézust úgy kíséri végig életén az édesanya, Mária szeretete, mint árnyék a napot. Ott van a jászolbölcső mellett, Egyiptomba menekíti a gyermek életét az éjszaka sötétje alatt, testével védi Názáretben és ott van a kereszt tövében, ahol tehetetlenül nézi fia szenvedését. A kereszten minden elfogy, elfogy az élet és elfogy a remény, de nem fogy el alatta az anyai szeretet.

Picassonak van egy festménye, mely az „Anyá és gyermek” feliratot viseli. A festmény alatt ez is állhatna: „A szeretet soha el nem fogy”. Az anya féltően gyermeke fölé hajol, a gyermek anyjához simul, így sugározza ez a kép az emberi élet alapját, az anyai szeretetet és a gyermeki ragaszkodást.

Nagy emberek, kik emberségben magasra nőttek, úgy beszélnek édesanyjukról, mint kifogyhatatlan szeretetforrásról.

Ha ezüsttel szitalja tele hajadat az idő, az évek súlya alatt is, legbelül gyermek maradsz: „Bármilyen idősök vagyunk is, gyermekei vagyunk mindig édesanyánknak. A föld, a haza, az anyanyelv, e három mindig édesanyánkra emlékeztet. Bármilyen idősök vagyunk is, ha gondunk, bajunk, bánatunk van, szívünk mélyéből édesanyánkhöz kiáltunk.” (Nazin Hikmet).

Az édesanyák a nagy ajándékozók, akik a legnagyobb ajándékkal ajándékoztak meg: az élettel. Emlékezz munkában kikérgesedett kezükre, az aggodásban eltöltött éjszakákra, az első mesékre, a könnyes szemekre, az ölelő karokra és a sok-sok szeretetre, amit egy életen át kaptál. Mindezért nem várnak mást, mint szép, alkotó életet.

Tégy bizonyosságot, hogy méltó vagy édesanyád szeretetére. Ámen.

AKARJ TÖBB ÉLETET!

Mt 6,10

Falun a gyermeket korán munkára fogják. Nem voltam több nyolc évesnél, amikor aratás idején a kévehordó szerepét osztotta nekem anyám. A falutól elég távol feküdt a megmunkálandó föld.

Jó volna elvégezni ezt a darabot, mondta anyám, pászmakezdésnél. Serényen dolgozott, alig győztem elhordani nyomából a kévéket. Estére járt az idő, a fák árnyékai hosszúra nyúltak, s előttünk még igen nagy darab várt aratásra.

Anyám végig nézett rajta s csak ennyit mondott: addig nem megyünk haza amíg el nem végezzük. Kezében még erősebben surrogott a sarló mint eddig. A nap véres, fáradt fejét a hegy mögé ejtette. Az ólomszínű szürkület lefolyt a völgyek fenekére. Kíváncsisággal figyeltem anyámat, vajon sikerül-e elvégeznie. Arcán az esti hűvösségben jobban fénylett az izzadtság, mint a nap izzó aranyában. A sötétség egyre nőtt körülöttnünk. Már látni is alig lehetett, amikor a pászma végén megszólalt anyám: Hála Istennek, ide többet nem kell jönnünk.

Úgy maradt meg bennem ez a gyermeki emlék, mint az akarat győzelme, mint biztatás az akadályok előtt.

Tavaszi napsugarak ömlenek a földre. Lelkésztársammal az udvarhelyi sétányon beszélgetünk olvasmányainkról. Beszélgetés közben rámutat egy fára és azt kérdi: mit jelképez számodra az a fa? Egy ölnyi vastag hársfát derékba tört a vihar. A fának egyik oldalán erőteljes hajtás igyekszik a nap felé. Ez a fa nem hagyja magát, lehetne az akarat jelképe is, feleltem. Nem nyugszik bele a sötétségbe, fény kell neki. Minden életerejét összeszedve a magasba tör.

A magasabb rendű, tisztább, igazabb emberi élet mindig áldozatot kíván. Az áldozat előtt erős akarat jár.

A jóakarat legnagyobb megélője Jézus volt. Ő egy olyan világot akart, melyben az ember testvér, nem ellenség, s figyelme a külsőről a belsőre irányul. Akarta, hogy az ember lerázza a testiség kötéseit és felemelkedjen a lelkiség tiszta csúcsaira, hogy az ember mélyebb, igazabb, békésebb életet éljen. Azért élt és tanított, hogy valósuljon meg az Isten akarata az emberek között.

Mi is hozzájárulhatunk az élet mélyítéséhez, szépítéséhez, csak az Isten akaratát szóljuk és cselekedjük. Ámen.

AJÁNDÉK

Zsolt 8,4—5

Már a zsoltáríró rájön a nagy igazságra, hogy ez a világ ajándék: „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját, a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtetél; micsoda az ember — mondom — hogy gondod van reá?”

Ajándék a Nap, mely életet lehel a földre; az ég, mely mint nagy, kék sátor föléd borul; a csillagok, melyek az ég sötét bársonyán olyanok, mint a kivert gyémántszegek; a föld, mely minden tavasszal újra zöldül, termést hoz.

Ajándék hited, mellyel Istent keresed, lelked, melyben értelemmé rendeződik a világ. Ajándék vagy te a világnak és ajándék neked a világ.

Isten úgy osztotta ki ajándékait, hogy mindenkinek jutott valami belőle. Az egyiknél valamilyen szellemi tehetség körül rendezte el ajándékait: ékesszólást adott a szív kimozdítására, művészi megérezést az összhang felfedezésére, prófétai látást a jövő megfejtésére.

A másíknál valamilyen testi tulajdonság körül rendezte el ajándékait: erőt adott karjaiba, hogy dolgozhasson, szépséggel látja el arcát, természetét.

A harmadiknál az erkölcsi tehetségek vannak előtérben: a minden akadályt legyőző akarat, az áldozat emésztő ereje.

Ha az anyagi és szellemi világot nézzük, rájövünk, hogy minden ajándék, hogy Isten szeret minket. Az ajándék a szeretet által válik értékke. A szeretet úgy buzog fel Isten lényegéből, mint nagy hegyek méhéből a tiszta vízű hegyi patakok. A szeretet Istentől van, de bennünk válik élő, alkotó erővé.

Amikor hosszabb útról érkezem haza, kislányom szeretetemnek anyagi jeleit kéri számon: mit hoztál nekem? Az ajándékok helyettem beszélnek.

Isten sok-sok ajándékkal rakta tele szívünket, életünket. Jogos a kérdés: te mit adtál ajándékkul az embereknek, a világnak? Nézd, olyanok az emberek, mint a feléd nyújtott üres kezek. Sokszor nem is gondolnak a szeretet anyagi jeleire. Az egyik beteg, meggyógyíthatod; a másik egyedül maradt, nyújtsd feléje kezéd; a harmadikat lesújtotta a csüggedés, megvigasztalhatod. Egy mosolyban, egy kézszorításban, egy biztató szóban már ajándék lehetsz.

Isten azt várja, hogy az általa neked adott ajándék az emberekben kamatozzék. Ne foszd meg a világot ajándékaidtól, ne légy olyan, mint télen az üres karú fák. Ha az embereknek ajándékként adod magadat, feltáru előttd a világ nagy titka: hogy ez a világ is ajándék, mely mögött az örök szeretet, Isten áll. És Ő azt várja, hogy gyermekei bebizonyítsák, érdemesek nagy ajándékára, az életre. Ámen.

Egyházi Képviselő Tanács

Az Egyházi Képviselő Tanács június 20-án tartotta II. évnegyedi rendes ülését. A gyűlésen jelentés hangzott el az 1985. március 20. és június 19. között elnökileg elintézett fontosabb közigazgatási és gazdasági ügyekről. Bemutatásra került a Missziói Bizottság, a Teológiai Intézet Tanácsa, a Nyugdíj- és Segélypénztár, valamint a Gazdasági Bizottság gyűléséről felvett jegyzőkönyv. Végül az E. K. Tanács foglalkozott a lelkésztovábbképző tanfolyam rendezésével kapcsolatos kérdésekkel.

Lelkészi értekezletek

A maros-küküllői egyházkör évi első évnegyedi értekezletét április 11—12. napjain tartotta. Az értekezleten a következő közérdekű és teológiai előadások hangzottak el: András György előadótanácsos „Hazánk gazdasági-társadalmi fejlődése az 1986—1990-es ötéves terv idején és iránytervezete 2000-ig“; dr. Erdő János főjegyző „A bűntől való szabadulás—bűnbocsánat“; dr. Szabó Árpád „James Luther Adams teológus élete és munkássága“. Az előadásokat számos hozzászólás követte. A lelkes értekezlet keretében tartott istentiszteleten szószéki szolgálatot végzett Kiss Mihály csokfalvi lelkész. Az értekezleten dr. Erdő János főjegyző és András György előadótanácsos képviselte az egyházi központot.

Egyházköreinkben a II. évnegyedi lelkes értekezleteket június 5. és 13-a között tartották Mészkon, Dicsőszentmártonban, Csíkszeredában és Ürmösön. A közérdekű előadást Máthé Sándor olthévi lelkész készítette az 1945. március 6-án beiktatott demokratikus kormány 40-ik évfordulójáról. A teológiai előadást dr. Szabó Árpád teológiai tanár: „Az egyház mint valláserkölcsei életforma és intézmény“, és dr. Erdő János „Schweitzer Albert élete és szellemi öröksége“ címen tartotta. A lelkes értekezletek keretében Szathmári József alsójárai lelkész Mészkon, Nagy Endre sárosi lelkész Dicsőszentmártonban, Nyitrai Levente székelyszentmihály-bencédi lelkész Csíkszeredában és Székely János kőkösi lelkész Ürmösön végzett szószéki szolgálatot. Az értekezleteken dr. Erdő János főjegyző és dr. Szabó Árpád teológiai tanár képviselték az egyházi központot.

Püspöki vizitáció

Április 19 és 27. között dr. Kovács Lajos püspök megkezdte vizitációját a maros-küküllői egyházkörben. A kilenc nap alatt a következő egyházközségeket látogatta meg: Ádamos, Küküllődombó, Dicsőszentmár-